ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Α.

α) Ο Σίλιος Ιταλικός, ο επικός ποιητής, ήταν ένδοξος/δοξασμένος άνδρας. Τα 17 (δεκαεπτά) βιβλία του για τον δεύτερο Καρχηδονιακό πόλεμο είναι όμορφα. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του παρέμενε/έμενε μόνιμα στην Καμπανία. Σε εκείνους τους τόπους/στα μέρη εκείνα κατείχε πολλούς αγρούς. Ο Σίλιος είχε τρυφερή/ευαίσθητη ψυχή. Επιδίωκε (να φτάσει) τη δόξα του Βιργιλίου και περιέβαλλε το πνεύμα του με αγάπη. Αυτόν τιμούσε, όπως το παιδί/ο μαθητής τον δάσκαλο (τιμά). Το μνημείο του, που βρισκόταν στη Νεάπολη, το θεωρούσε (κάτι) σαν ναό.

β) Νόμισε ότι ερχόταν προς αυτόν/προς το μέρος του ένας άνθρωπος με πελώριο μέγεθος/ανάστημα και με βρόμικο πρόσωπο (βρόμικη όψη), όμοιος με εικόνα/μορφή/είδωλο νεκρού. Μόλις τον κοίταξε/είδε ο Κάσσιος, τον έπιασε φόβος και θέλησε να πληροφορηθεί το όνομά του.

Β.2.

epicus →επικολυρικός

Campania → σαμπανιζέ

agros → αγρανάπαυση

animus → ανεμοδαρμένος

similem → ανόμοιος

Β.6.α)

pulchri: κατηγορούμενο στο libri μέσω του συνδετικού ρήματος sunt

annis: απρόθετη αφαιρετική (τοπική) του χρόνου στο tenebat

Gloriae: αντικείμενο στο studebat

Quem: αντικείμενο στο aspexit

eius: γενική κτητική στο nomen(que) (κτήση χωρίς αυτοπάθεια)

β) Στο δεύτερο απόσπασμα έχουμε δύο απαρέμφατα, το «venire» και το «audire».

Το απαρέμφατο «venire» εξαρτάται (ως αντικείμενο) από το ρήμα «existimavit». Έχουμε ετεροπροσωπία, γιατί το «hominem» είναι υποκείμενο του απαρεμφάτου «venire», ενώ το υποκείμενο του «existimavit» είναι το «Cassius» που εννοείται.

Το απαρέμφατο «audire» εξαρτάται (ως αντικείμενο) από το ρήμα «cupivit». Έχουμε ταυτοπροσωπία, γιατί το «Cassius» είναι το (εννοούμενο) υποκείμενο και του ρήματος «cupivit» και του απαρεμφάτου «audire».